

men efter de Erfaringer, vi allerede have gjort, maa det kunne lade sig gøre, at Hjelpekassen afløser det offentlige Fattigvæsen overfor alle, som ikke ere saa dybt sunkne, at de kun høre hjemme paa de dertil indrettede Anstalter". — Jeg har ikke noget imod, men billig tværtimod, at Hjelpekassens Virksomhed bliver saa omfattende som muligt indenfor den ved Loven givne Ramme, men at gaa videre forekommer mig betænkeligt, saa længe Loven ikke er forandret. Den ministerielle Resolution af 1909 er, saa vidt jeg kan se, i bestemt Strid med Hjelpekasseloven, ikke blot, fordi denne Lov kræver som Betingelse for Understøttelse af Hjelpekassen, at vedkommende ikke nyder Fattigunderstøttelse paa den Tid, Trangen er til Stede, men tillige, fordi Hjelpekassens Opgave er en helt anden end det offentlige Fattigvæsens, hvad noksom fremgaar af Bestemmelsen i Hjelpekasselovens § 4.

Udvalgets Indstilling om at vedtage Lovforslaget uforandret skal jeg tillade mig paa Udvalgets Vegne at anbefale til Vedtagelse i dette høje Ting.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Da Udvalget har været enigt om at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, er der for mig ingen Anledning til at komme ind paa Bemærkningerne vedrørende Lovforslaget eller de Oplysninger, som Udvalgets Betænkning indeholder om det. Det er en Selvfølge, at Udvalgets Henstilling i Slutningen af Betænkningen om Ønskeligheden af en Tilkendegivelse til enkelte af Ansøgerne om, at de, naar de faa Indfødsret, blive værnepligtige, skal blive tagen til Følge.

Det er rigtigt, som den ærede Ordfører (*Johnsen*) bemærkede, at de Forhandlinger, der ere indledede med vore to Nabolande om eventuelle Fællesregler med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret, endnu ikke have ført til noget Resultat. Jeg havde i Fjor Lejlighed til at give Udvalget adskillige Oplysninger i saa Henseende. Jeg forudsætter, at der ikke er Grund til her at komme videre ind derpaa, da jeg endnu ikke kan sige noget om, hvad Resultatet bliver.

Jeg er selvfølgelig villig til mellem anden og tredie Behandling at forhandle om det Andragende, der er omtalt i Betænkningen, idet der nu foreligger nye Momenter, som gøre, at Udvalget, eventuelt ogsaa Ministeren, kunne stille sig ander-

ledes, end de have gjort; det tør jeg ikke udtale mig nærmere om, forinden jeg har set Sagen.

Endelig skal jeg om det Cirkulære, som min Forgænger har udsendt vedrørende Hjælp af Hjelpekasserne til Enker med flere, der, som det hedder i Cirkulæret, tidligere have faaet Understøttelse af Fattigvæsenet, sige, at det er rigtigt, at Konseilspræsidenten i Fjor under min Fraværelse ved Indfødsretslovsforslagets anden Behandling udtalte, at det var Genstand for Overvejelse, om man skulde ophæve dette Cirkulære. Naar Cirkulæret ikke er ophævet og ikke er ændret, er det væsentligt, fordi jeg har Følelsen af, at man vil blive noget vanskeligt stillet overfor navnlig de Enker med Børn, som i stort Tål have faaet Understøttelse af Hjelpekasserne. Jeg henviser i saa Henseende til den Beretning, som det Udvalg, der i Fjor behandlede Forslaget om Understøttelse til Enker med Børn, afgav. Det vilde vistnok være noget haardt, om man ved et ministerielt Cirkulære jog alle disse Enker med Børn over til Fattigvæsenet, efter at de med den Hjemmel, Cirkulæret havde givet Kommunalbestyrrelserne, ere overførte til Hjelpekasserne eller maaske kun vare komne ind under Hjelpekasserne i Kraft af Cirkulæret uden i Forvejen at have været under Fattigforsørgelse. Jeg syntes, det vilde være noget vanskeligt at tage det Standpunkt samtidig med, at Ministeriet forberedte et Forslag om en Ordning, hvorefter der blev sikret saadanne Enker med Børn et bestemt aarligt Underholdsbidrag for hvert Barn. Jeg har derfor, omend Cirkulærets Lovmedholdelighed er tvivlsom, ment det forsvarligt at afvente Resultatet af Behandlingen af det Lovforslag, der allerede har været til første Behandling i Folketinget om Underholdsbidrag til Børn af Enker og Enkemænd. Hvis dette Lovforslag maatte blive gennemført, nærer jeg ingen Betænkelighed ved at forandre eller ophæve det tidligere Cirkulære, saa vi komme bort fra af Hjelpekasserne at yde en fast, aarlig, stedsevarende Understøttelse, idet jeg er enig i den Betragtning, som baade Konseilspræsidenten i Fjor og den ærede Ordfører for Udvalget have gjort gældende, at Hjelpekassernes Opgave ikke er at yde en saadan fortsat, aarlig Understøttelse, men derimod at træde hjælpende til, hvor der paa Grund af Sygdom eller andre Omstændigheder maatte være Anledning til en Overgang at hjælpe de paagældende uden